

Den helige Johannes Döparens dag -2019 – Lars Borgström (LFS)

Tekster: Salme 92; Jes 40:1-8; Ep Luk 1:57-80, Ev Luk 1:5-25

Jesus och Hans framträdande i Israel skulle enligt profetian föregås av en Herrens vägröjare (Jes. 40:3, Mal. 3:1, 4:5). Midsommardagens ämne är denne vägröjare, Johannes Döparen, och hans födelse. Det gamla prästparet Sakarias och Elisabet hade länge gått barnlösa. Nu var de båda till åren och de var egentligen för gamla för att få barn, något de önskat och bett om under många år. Men när Sakarias nu stod inför Herren i Jerusalems tempel uppenbarade sig ängeln Gabriel för honom och sade: ”Var inte rädd, Sakarias! Din bön har blivit hörd. Din hustru Elisabet ska föda en son åt dig, och du ska ge honom namnet Johannes” (v 13).

Sonens namn

Gabriel sade alltså åt Sakarias vilket namn sonen skulle ha. Han skulle heta Johannes, vilket betyder ”Herren har förbarmat sig” eller ”Herren är nådig”. Att Sakarias och Elisabet fick en son när de egentligen var för gamla visade att Herren hade förbarmat sig över dem. Han räddade dem från deras barnlöshet och den vanära detta medförde i det dåtida samhället. Men denna sons födelse visade samtidigt att Gud var nådig gentemot sitt folk Israel. Under fyra hundra år hade det profetiska Ordet varit tyst. Inte sedan Malaki på 400-talet hade Gud talat till sitt folk. Då hade Gud sagt: ”Se, jag ska sända min budbärare och han ska bereda vägen för mig.” (Mal. 3:1). Johannes, som kom att kallas Döparen, blev denne utlovade profet som banade väg för Herren.

Folket hade verkligen inte förtjänat att få vara Herrens folk. De hade varit avfälliga och trolösa. Trots detta fick de nu genom Johannes Döparens framträdande en ny kallelse, kraftfullare än alla tidigare. Herren hade förbarmat sig, Han hade verkligen visat sig nådig. Hela Johannes person vittnade om detta. Både genom sitt namn och genom sin predikan visade Han att Herren inte övergett sitt folk. Inte p.g.a. folkets egen förtjänst, utan p.g.a. Herrens blotta nåd fick de, om de bara ville, vända åter till Honom.

Johannes ord till dom...

Tyvärr är det emellertid så att fastän frälsningen från Herrens sida står färdig och klar är det ingen som vill ha den. Den eviga frälsningen är nämligen en mycket ringaktad gåva. Den har varit fullbordad alltsedan Golgata, men erbjudits redan från begynnelsen i kraft av ”Lammet som är slaktat från världens grundläggning” (Upp. 13:8, Folkbibeln 1998). I Guds eviga frälsningsrådslut var det nämligen bestämt att Guds Son i tidens fullbordan skulle bli människa och offras en gång för alla (Hebr. 10:10). Därför blev de som frälstes under gamla förbundets tid frälsat p.g.a. den eviga frälsning som *skulle* fullbordas och uppenbaras i framtiden, och de som blir saliga under nya förbundets tid, den tid vi lever i, blir saliga p.g.a. den eviga frälsning som redan *har* fullbordats och uppenbarats.

Anledningen till att ingen vill ta emot frälsningen är att människor i allmänhet inte tror sig behöva någon frälsning. Johannes ville därför ge sina åhörare ett styng i deras hjärtan. Han talade om för dem hur det verkligen förhöll sig. Fariseerna och sadduceerna trodde sig vara ättlingar till trons fader Abraham och att de hade det väl ställt med Gud genom sin judiska härkomst, men Johannes sade: ”tro inte att ni kan säga inom er: Vi har Abraham till far” (Matt. 3:9). De trodde att de var Guds barn och därmed trygga och säkra, men Johannes sade: ”Huggormsyngel! Vem har visat er att ni ska fly den kommande vredesdomen?” (Matt. 3:7). Han slängde dem den bistra sanningen i ansiktet att de var satans yngel. Lika skoningslös var Jesus en gång mot dem Han talade med i ett stridssamtal, människor som också trodde sig vara Guds barn (Joh. 8:41): ”Ni har djävulen till far” (Joh. 8:44).

På samma sätt är det även idag inom de olika kyrkosamfundet. Det finns de som står med i församlingens medlemsmatrikel, men som inte är troende Guds barn. Det hjälper inte att vara medlem i den mest renläriga församling om man inte tror på Jesus som sin Frälsare. Lika falsk trygghetsgrund som judarnas etniska härstamning var den gången på Johannes Döparens tid, är

det att idag att vara formell medlem i en kyrka eller församling om man inte tror sig vara förtappat i sig själv och frälst i Jesus Kristus. Här hjälper vare sig medlemskap eller tillhörighet i en kristen familj – endast Jesus hjälper! Han måste vara den som är allt och först för en.

Inte trodde fariseerna och sadduceerna att de svävade i någon fara, de var ju ansedda ledare i Israel. Den allmänna uppfattningen bland folket var också att om några hade lyckats att uppfylla Guds krav på rättfärdighet – åtminstone när Gud dömde efter sin mildhets mått som Han ju förväntades göra – så var det fariseerna. Men Johannes sade om domen: ”Yxan är redan satt till roten på träden. Varje träd som inte bär god frukt huggs bort och kastas i elden” (Matt. 3:10). Detta innebär i klartext att varje gren som inte är inympad i den sanna vinstocken Jesus Kristus såsom en död gren kastas i helvetet (Joh. 15:6).

...och till frälsning

De som drabbades av Johannes Döparens förkunnelse reagerade olika. Som alltid när Guds ord förkunnas delade människorna upp sig i två läger; de som tog emot Ordet till dom och frälsning och de som förkastade det och sköt det ifrån sig. I Luk. 7:29–30 läser vi: ”Och allt folket som lyssnade, även tullindrivarna, gav Gud rätt och döptes med Johannes dop. Men fariseerna och de laglärda förkastade Guds plan för dem och lät sig inte döpas av honom.”

Guds plan för alla människor är att de ska bli frälsta (1 Tim. 2:4). Men stolta fariseer genom alla tider, inom och utom kristenheten, ”förkastar Guds plan för dem” och väljer sitt eget fördärv. Men några kommer till Jesus, den Herre Johannes förkunnade. Dessa lyssnar till både lag och evangelium, Guds ord till dom över dem själva och till frälsning genom Jesus. Deras största lycka är att genom dopet och tron vara frälsta Guds barn (Mark. 16:16). Liksom ”allt folket [---] döptes med Johannes dop” (Luk. 3:21), som var ett ”dop till syndernas förlåtelse” (Mark. 1:4, Luk. 3:3), betraktar alla Guds barn syndernas förlåtelse som den allra dyrbaraste skatt.

Även det dyrbara ordet om syndernas förlåtelse fick Johannes bära fram. Där han en dag stod på stranden av Jordan och döpte kom Jesus dit. Johannes sade då inför allt folket: ”Se Guds Lamm som tar bort världens synd” (Joh. 1:29). Detta sade han återigen då han dagen därpå såg Jesus komma gående: ”Se Guds lamm” (Joh. 1:36).

Gamla förbundets lag visade gång på gång hur synden måste skaffas bort genom att ett oskyldigt, ställföreträdande offer frambars (t.ex. 3 Mos. 16:22). Och i Hebreerbrevet läser vi: ”Utan att blod utgjuts ges ingen förlåtelse” (Hebr. 9:22). Enligt Mose lag skulle syndaren pressa sin hand på djurets huvud (3 Mos. 1:4, 4:24), sedan kunde han bli försonad med Gud genom att djuret dödades som ett syndoffer. Miljoner offerdjur hade på detta sätt framburits under de långa sekternas väntan på frälsningens dag.

Men nu, i Johannes Döparens samtid, hade det fullkomliga offret framträtt, Guds Lamm, som på en enda dag skulle utplåna hela världens syndaskuld (Sak. 3:9). De gammaltestamentliga offren var bara framåtfallande skuggbilder som visade på det evigt giltiga offer som skulle frambäras: ”Lagen ger en skuggbild av det goda som kommer, men inte tingen i deras verkliga gestalt. Därför kan aldrig lagen genom samma offer som ständigt frambärs år efter år fullkomna dem som träder fram” (Hebr. 10:1). ”Men nu har Kristus kommit som överstepräst” (Hebr. 9:11) och en gång för alla gått ”in i det allra heligaste en gång för alla, inte med bockars och kalvars blod utan med sitt eget blod, och vann en evig återlösning” (Hebr. 9:12).

Det är detta offer Johannes Döparen vill att vi ska fästa våra ögon på: ”Se Guds lamm som tar bort världens synd!” Får vi genom Johannes evangelieförkunnelse syn på detta, ja då är vi befriade från djävulens dödliga ormgift och frälsta till evigt liv, liksom Jesus själv säger: ”så som Mose upphöjde ormen i öknen måste Människosonen bli upphöjd, för att var och en som tror på Honom ska ha evigt liv” (Joh. 3:15-16).

Johannes visar oss verkligen att ”Herren har förbarmat sig”, att ”Han är nådig”.

Amen.